

Mari clasici ilustrați

Herbert
George Wells

Omul Invizibil

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

Herbert George Wells 8

.....

Faceți cunoștință cu personajele 10-11

.....

Capitolul 1

Sosește un om straniu 13-19

.....

Capitolul 2

Pretenții ciudate 20-24

.....

Capitolul 3

Cele o mie și una de sticle 25-31

.....

Capitolul 4

Domnul Cuss discută cu străinul 32-37

.....

Capitolul 5

Spargerea de la parohie 38-41

.....

Capitolul 6

Mobila nebună 42-45

.....

Capitolul 7

Străinul este demascat 46-57

.....

Capitolul 8

În trecere 58-65

.....

Capitolul 9

Marvel vizitează satul Iping 66-71

Capitolul 10

Omul Invizibil își iese din fire 72-75

.....

Capitolul 11

La cârciuma „Jucătorii de crichet” 76-80

.....

Capitolul 12

Refugiul 81-85

.....

Capitolul 13

O poveste incredibilă 86-97

.....

Capitolul 14

Pe strada Oxford 98-102

.....

Capitolul 15

Deghizarea 103-112

.....

Capitolul 16

Planul care a dat greș 113-125

.....

Capitolul 17

Asasinarea domnului Wicksteed 126-133

.....

Capitolul 18

Asediul 134-149

.....

Capitolul 19

Urmăritorul urmărit 150-159

.....

Epilog 160-163

Capitolul 1

Sosește un om straniu

*Omul Invizibil sosește la han. Închiriază o cameră,
în care stă închis câteva zile.*

Într-o zi de iarnă, la începutul lunii februarie, pe un vânt tăios și o ninsoare deasă, ultima ninsoare a acelui an, peste pășune venea un străin, mergând pe jos de la gara Bramblehurst. Ducea un mic portmantou negru în mână, avea mânuși groase, era bine înfodolit din cap până în picioare, iar borul pălăriei sale de fetru moale îi ascundea tot chipul, lăsându-i la vedere doar vârful nasului. Zăpada îi acoperise umerii și pieptul și adăugase o coamă albă poverii pe care o purta. Mai mult mort decât viu, intra împleticindu-se în hanul *Poștalionul cu cai* și dădu drumul portmantoului pe jos.

– În numele milei omenești, un foc! O cameră și un foc! strigă el.

După ce bătu din picioare și își scutură zăpada de pe el în bar, o urmă pe doamna Hall în salonul de oaspeți ca să stabilească prețul. Aruncă două lire pe masă și astfel își stabili cartierul general la han.

Doamna Hall aprinse focul și merse repede să îi pregătească ceva de mâncare, căci un musafir care să se oprească la Iping iarna era mană cerească, în special un oaspete care nu se zgârcea. De îndată ce șunca fu aproape gata, menajera cea apatică, Millie, fu pusă în mișcare de câteva expresii de nemulțumire și aduse o față de masă, farfurii și pahare în salon, apoi începu să le așeze cu mare fast. Focul ardea vioi, însă ea văzu cu mirare că musafirul încă purta pălăria și haina, șezând cu spatele la ea și privind pe fereastră la zăpada care cădea în curte. Avea mâinile înmănușate împreunate la

spate și părea dus pe gânduri. Zăpada udă de pe umerii lui picura pe covor.

– Domnule, vă pot lua pălăria și haina, ca să le pun la uscat în bucătărie? întrebă ea.

– Nu, răspuse străinul, fără să se întoarcă.

Nefiind sigură că auzise bine, femeia voia să repete întrebarea, dar el întoarse capul și o privi peste umăr.

– Prefer să le țin pe mine, spuse el apăsător.

Millie observă că el purta ochelari mari albaștri cu apărători laterale și avea favoriți coborâți peste gulerul hainei, care îi ascundeau complet obrajii și fața.

– Bine. Cum doriți, domnule, spuse ea. Încăperea se va încălzi imediat.

Văzând că el nu răspunde și își întoarce chipul de la ea, doamna Hall așeză grăbită restul lucrurilor necesare și ieși repede din cameră. Se întoarse cu ouăle și șunca, pe care le puse cu mare pompă pe masă și observă că musafirul încă stătea acolo, ca un om de piatră, cu spaatele arcuit, cu gulerul ridicat și cu borul pălăriei lăsat în jos, ascunzându-i complet chipul și urechile.

– Prânzul este servit, domnule.

– Mulțumesc, a răspuns el și nu s-a mișcat până ce ea nu a închis ușa. Apoi s-a apropiat grăbit de masă.

Între timp, Millie se căznea să termine de mestecat muștarul, căci deja întârziase. Doamna Hall umplu borcanul de muștar și, punându-l pe o tavă, îl aduse în salon. Ciocăni și intra repede. Străinul își scosese haina și pălăria și ea vru să le ia pentru a le pune la uscat.

– Lăsați pălăria! spuse oaspetele, cu o voce înăbușită.

Musafirul ținea o cârpă albă, un șervet pe care îl adusese cu el, peste partea de jos a feței, astfel că gura și obrajii îi erau complet ascunse și acesta era motivul vocii înăbușite.

Ceea ce o mirase cel mai mult pe doamna Hall era faptul că întreaga frunte de deasupra ochelarilor lui albaștri era acoperită cu un bandaj alb și că un alt bandaj îi acoperea urechile, nelăsând descoperit niciun petic al chipului său, cu excepția nasului roz, ascuțit și lucios. Purta o jachetă de catifea de un maroniu-închis cu un guler înalt negru căptușit cu in, ridicat în jurul gâtului. Părul negru gros ieșea cât se putea pe sub și printre bandajele încrucișate, în cozi și coarne curioase, dându-i cea mai ciudată înfățișare cu putință.

El a continuat să țină șervetul cu o mână acoperită de o mănușă maronie și o privea cu ochelarii lui albaștri de nepătruns.

– Lăsați pălăria! spuse el clar prin cârpa albă.

Revenindu-și după șocul suferit, ea puse pălăria la loc pe scaun, lângă foc.

– Vă mulțumesc, spuse el sec, privind de la ea la ușă și apoi din nou la ea.

Femeia închise ușa în urma ei. Pe chip i se citeau surpriza și mirarea.

– Ca să vezi! Ce ciudățenie! se miră ea.

Oaspetele a stat și a ascultat pașii ei ce se îndepărtau, privind atent la ușa salonului, înainte să coboare șervetul și să își reia masa.

– Bietul de el! A avut probabil un accident sau o operație, ceva, spuse doamna Hall. Ce m-au speriat bandajele alea! Și ochelarii ăia! Vai, arăta mai mult a cască de scafandru decât a om!

Musafirul rămase în salon până la ora patru, stând în cea mai mare parte a timpului nemișcat și fumând la lumina focului.

Capitolul 2

Pretenții ciudate

Omul Invizibil pretinde să fie servit într-un mod special.

PRETENȚII CIUDATE

La ora patru era deja întuneric și doamna Hall își făcea curaj să intre și să îl întrebe pe musafirul său dacă vrea niște ceai, când intră în bar Teddy Henfrey, ceasornicarul.

– Respectele mele, doamnă Hall, spuse el, ce vreme îngrozitoare pentru încălțări subțiri!

Doamna Hall încuviință, pentru că afară zăpada cădea tot mai deasă.

– Domnule Teddy, spuse ea, m-aș bucura dacă te-ai uita un pic la ceasul acela vechi din salon. Merge și bate orele bine și tare, dar orarul arată doar ora șase. Apoi îl conduse spre ușa salonului, bătu și intră.

Oaspetele ei era așezat în fotoliu înaintea focului, moțâind cu capul bandajat lăsat într-o parte. Singura lumină din încăpere era licărirea roșie a focului. Totul era umbrat, roșiatic și neclar și când aprinse lampa de la bar, o secundă i s-a părut că omul la care se uita avea o gură imensă, larg deschisă, care înghițea toată partea de jos a chipului său. A fost o senzație de o clipă. Apoi el s-a mișcat, a tresărit în fotoliu și a ridicat mâna, acoperindu-și cu fularul partea de jos a feței.

– Vă supără, domnule, dacă omul acesta vrea să se uite la ceas? întrebă doamna Hall, revenindu-și din șocul de moment.

– Să se uite la ceas? zise el, privind împrejur încă adormit și vorbind prin mână. Apoi, trezindu-se mai bine: Desigur. Să poftească.

Teddy Henfrey s-a mirat când a dat cu ochii de persoana bandajată.

– Sper că nu deranjez, spuse domnul Henfrey.

– Deloc, replică străinul. Deși, spuse el întorcându-se spre doamna Hall, am înțeles că încăperea aceasta este a mea și pot să o folosesc cum vreau.

– Credeam, domnule, spuse doamna Hall, că voi ați să funcționeze ceasul...

– Desigur, răspunse străinul, dar ca regulă, vreau să fiu singur și netulburat. Spuneți-mi, ce se aude cu bagajele mele? Le aduce cineva de la gara din Bramblehurst?

Doamna Hall îi răspunse că vorbise pentru asta și un curier le va aduce în dimineața următoare.

– Nu se poate mai repede? întrebă el. Sunt cercetător și sunt nerăbdător să îmi continui cercetările. În bagajele mele sunt aparatele și instrumentele.

– Adevărat, domnule? spuse doamna Hall, impresionată. Sunt lucruri foarte folositoare, într-adevăr, domnule.

– Am venit la Iping, a continuat el oarecum meditativ, din dorința de singurătate și nu vreau să fiu tulburat când lucrez. Pe lângă munca mea, un accident...

„M-am gândit eu”, își spuse doamna Hall în sine ei.

– ...necesită o oarecare izolare. Ochii mei... sunt uneori atât de slăbiți și dureroși, că trebuie să stau în întuneric ore întregi și să mă retrag. În acele clipe cea mai mică agitație, ca intrarea unui străin în cameră, este un motiv de enervare dureroasă pentru mine. Este bine ca aceste lucruri să fie cunoscute.

Capitolul 3

Cele o mie și una de sticle

*Omul Invizibil își scoate sticlutele și face
experimente în camera sa de la han.*